

GÖLGE DOSTLAR

—
Polisiye
Gerilim
—

TESS GERRITSEN

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çıracı (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Martini Kulübü serisi

Casuslar Sahili
Yazlıkçılar

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümünden Uyanıştı
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu
Dansı
Kan Gölü

Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Ucubeler
İsimsiz Ceset

GÖLGE DOSTLAR

Orijinal adı: The Shadow Friends

© 2026, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizceden çeviren: Ayşegül Cebenoyan

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Jane Rotrosen Agency, LLC'den satın alınmıştır.

1. baskı / Ağustos 2026 / ISBN 978-625-8593-65-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gölge Dostlar

Tess Gerritsen

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Ayşegül Cebenoyan

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Livy ve Clara'ya

O ZAMANLAR

Ingrid

Hayatı böyle sona ermemeliydi. Gerçi onun mesleğinde kimse hayatının nasıl sona ereceğini bilmez. Hayat sahnesinden çıkışının yıllar sonra ve acısız; belki de şöminede tatlı tatlı cıtırdayan ateşin karşısında, kucağında mırıldayan kedisiyle sallanan iskemlesinde uyuklarken olmasını ummuştı. Ya da belki sonunun geldiğinin habercisi, görkemli bir dağ tırmanışının ardından göğsüne saplanan keskin bir ağrı olacaktı. Önünde daha uzun yıllar varken, lavanta tarlasının ortasındaki bu eski taş evde bugün gelmesini beklemiyordu ölümün. Burası ölmek için nefes kesici güzellikte bir yerdi. Eski ahşap kepenklerin çerçevelediği pencereden yazın altın sisiyle kaplanmış Provence tepelerini görebiliyordu. O camdan süzülen esintide çiçeklerin kokusu vardı. Yakındaki köyde pastis yudumlayıp zeytin ve yerfıstığı atıştırılarak tadı çıkarılması gereken bir gündü.

Oysa o yanındaki ölümcül kanaması olan yaralı genç kadınla, bu yatak odasında ölüme mahkûmdu. Ingrid işgalcilerden kurtulmak için umarsızca kapıyı kilitlemiş ve eşyaları önüne yığılmıştı, ama bu acınası engeller onları uzun süre dışarda tutmaya yetmezdi. Adamlar şimdiden kapıyı yumruklamaya başlamışlardı, yüzlerce yıllık meşeden yapılmış sağlam bir kapı olsa da saldırganlar er geç içeri dalacaklardı. Başına isabet edecek iki merhametli mermi Ingrid'i hızla ölüme götürecekti.

Peki ya Sophie...

Sophie, "Nefes... nefes alamıyorum" diye fısıldadı.

Ingrid korumakla görevlendirildiği kadına baktı. Sophie, henüz yirmi iki yaşındaydı, kadınlığa yeni adım atmıştı ama bir savaşçı cesaretiyle kutsanmıştı –bazıları buna lanet diyebilir. Teşkilatın kendisini hayatta tutacağına güvenmiş, Moskova’nın onu, Provence’ın kuytu bir köşesine gizlenmiş bu korunaklı evde bulamayacağı teminatına inanmıştı.

Ve haftalar boyunca Sophie’yi korumuşlardı. Ingrid’in iş arkadaşları Paris ve Marsilya’da yasadışı Rus örgütünü dağıtmaya uğraşırken, onlar Sophie ile kendilerini her sabah çiçek toplamak için dışarı çıkacak ve bahçede kahve içecek kadar güvende hissetmişlerdi. Kim Sophie’nin özel bir mülkün içindeki toprak yolun sonunda yer alan bu eski taş evde olduğunu düşünebilirdi ki? Saldırganların toprak yola girmek için bile yolun tepesinde yer alan kontrol kulübesinde konuşlanmış iki istihbarat ajanını atlatmaları gerekirdi. Bu korumalar orada oldukça ve bulundukları yer gizli kaldıkça kimse-nin onları bulamaması gerekirdi.

Ama bir şekilde *bulmuşlardı*.

İlk uyarı, uzaklarda gördükleri ve yaklaşan bir arabanın tekerleklerinin havaya savurduğu toz bulutu olmuştu. Gelen bütün araçların kulübedeki iki ajan, Simon ve Gordon tarafından denetlenmesi gerekirdi, ama Ingrid arkadaşlarından ziyaretçileri olduğuna ilişkin bir uyarı almamıştı. Kontrol etmek için telsizle arkadaşını aradı.

Cevap alamadı.

Bahçede bir lavanta demetini koklamak üzere çömelmiş Sophie’ye seslendi. Başındaki hasır şapkası ve yaz güneşinden rengi daha da açılmış sarı saçlarıyla Sophie, dünyayı umursamayan, yanakları güneşte kızarmış mutlu bir köylü kızına benziyordu. Tam da yazı Fransa’da geçiren genç bir kadının görünmesi gerektiği gibi görünüyordu. Keyifli. Korkusuz.

Ingrid, “Sophie, eve gir” dedi.

Sophie başını kaldırdı ve Ingrid’in yüzünü görür görmez ayağa fırladı. Artık o da yoldan kalkan toz bulutunu görüyordu. “Kim geliyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum. İçeri gir.”

Sophie derhal özenle toplamakta olduğu lavanta demetini bırakıp eve çekildi.

Ingrid telsizle yeniden kulübeyi aradı. Yine cevap yoktu.

Toz dumanı yaklaşmayı sürdürdü. Artık gelmekte olan arabanın siyah bir SUV olduğunu seçebiliyordu. Araba hızla yaklaşıyordu. Bir sorun var diye düşündü. Sophie'nin peşinden eve girdi, kapıyı kilitledi ve köydeki yedek ekibe yardım çağrısı yolladı.

Ardından tüfeği kaptı.

Tüfeğin dürbününden SUV'nin gürleyerek yaklaştığını gördü. Aracın içinde beş kişi olduğunu seçebiliyordu. Tüfeğiyle sürücüye nişan aldı ama ateş etmedi, çünkü durum henüz belirsizdi. Gelenler dost olabilirdi. İletişimde bir sorun yaşanmış olabilirdi. Parmağı tetikteydi.

SUV evin önünde patinaj yaparak durdu. Dışarı dört adam çıktı. Silahlı ve siyah elbiseliydiler.

Dost olmadıkları kesindi.

Ingrid ateş etti ve adamlardan birini vurdu. Diğerleri korunmak üzere telaşla arabanın arkasına geçtiler. Cevap olarak açılan yayılım ateşi mutfak penceresinin camını kırdı. Kırılan cam parçalanarak odanın içine dağıldı.

Ingrid, "Sophie!" diye bağırdı. "Yukarı çık!"

Cevap gelmedi.

Başını çeviren Ingrid, genç kadının bembeyaz olan yüzünün acıyla kasıldığını gördü. Sophie, kana bulanmış duvara dayanarak yavaş yavaş çöküyordu.

"Sophie!"

Kurşunlar mutfaka girmeye ve dolaplara çarpmaya devam etti. Şarap kadehleri ve porselenler tuzla buz oldu.

Ingrid telaşla Sophie'nin yanına giderken bacağına bir şarapnel parçası saplandı ve bacağından sıcak kan sızmaya başladı. Bir yandan kurşun yağmurundan korunmaya çalışsa da dikkati esas olarak Sophie'nin üzerindeydi. Sophie'yi odadan çıkar. *Ateş hattından çıkar.*

Ingrid Sophie'yi belinden yakaladı, tüfeği omzuna astı ve kadını mutfağın dışına çekti. Evden kaçmanın yolu yoktu. Tek seçenekleri, üst kattaki yatak odalarından birine çekilmek, kapıyı kilitlemek

ve kurtarma ekibinin zamanında gelmesini ummaktı. Ingrid'in dar merdivenlerden çıkardığı Sophie'nin bacakları tutmuyordu ve külçe gibiydi. Üst kata ulaştılar, Ingrid arkalarında bir kan izi bırakarak Sophie'yi sürüklüyordu.

Alt kattan vurma ve tekmeleme sesleri geliyordu. Kapı daha ne kadar dayanacaktı?

Yeterince uzun bir süre dayanmayacak.

Ingrid, Sophie'yi üst kattaki yatak odasına sürükledi ve yere yattırdı. Genç kadının bluzu kandan sıırsıklamdı ve nefesi kesiliyordu ama Ingrid'in onun yaralarına bakacak zamanı yoktu. Bir patlama evi sarstı.

Plastik patlayıcıları vardı.

Ingrid yatak odasının kapısını sürgüledi ve kapıya şifonyerle bir iskemle dayadı. Yatağın arkasına geçti ve tüfeğini kapıya doğrultarak şiltenin arkasına çömeldi. Kapıdan giren ilk kişi ölecekti.

"Lütfen... yardım et..."

Ingrid uzanıp Sophie'nin elini tuttu. Eli şimdiden bir cesedin eli gibiydi. Hayatın sıcaklığını kaybediyordu.

Üzgünüm. Üzgünüm, seni koruyamadım.

Aşağıdan bağrıışmalar duyuldu. Rusça konuşuyorlardı. Eve girmişlerdi. Merdivenden çıkan ayak sesleri işitti. Kapıya vurduklarında, Ingrid parmağı tetikte, ateş etmeye hazır bekliyordu. Kapıya attıkları her yumrukla, acınası bir son savunma hattı olan şifonyer sarsılıyordu. Kalbi de hızla atıyordu, göğsünden fırlamak için yol bulmaya çalışan vahşi bir hayvan gibiydi. İçeri girmeleri çok zamanlarını almayacaktı. İlk giren bir ya da iki kişiyi vurabilirdi, ama bu işin sona ermesinin tek bir yolu vardı. Örgütün talebi buydu. Onlara ihanete cüret eden Sophie, yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Ingrid şiltenin arkasına yatıp parmağını ateş etmek üzere tetiğe yerleştirirken hiçbir zaman yaşayamayacağı güzellikleri, alamayacağı nefesleri, göremeyeceği gün batımlarını düşünüyordu. Evde onu bekleyen adamı düşündü, hayatının geri kalanını birlikte geçirebileceği adamı. Yok olmuştu, olası bütün gelecekler yok olmuştu. Kalan yalnızca şu son dakikalardı, saldırganlar kapıya vuruyordu, yanağından sıcak bir gözyaşı damlası gibi ter akıyordu. Tüfeğinde

kaç kurşun kalmıştı? Bilmiyordu, ama kurşunu bitene kadar; ateş edebildiği kadar ateş edecekti. Onlara yaptıklarının bedelini iyice ödetecekti. Onları...

Bir patlamayla kapı parçalandı, şarapneller uçtu. Şok dalgası Ingrid'i geriye doğru savurdu ve başını duvara çarptı. Bir an hiçbir şey görmedi, hiçbir şey hissetmedi. Hiçbir rahatsızlık duymadı, yalnızca ölümün koyu hissizliği. Sonra uzaklardan hafif ve kesintili tabanca sesleri. Bağırان adamlar. Ayak sesleri.

Geliyorlar. Burada bitiyor.

"Ingrid."

Kesik kesik nefes aldı ve kaburgalarına bıçak gibi bir sancı saplandı. Acı, hayatta olduğu anlamına geliyordu. Acı, henüz işini bitiremedikleri anlamına geliyordu.

"Ingrid!"

Gözlerini açtı. Şaşkınlık içinde çok iyi tanıdığı bir yüz gördü, ona panik içinde bakan bir yüz. Rodrigo'nun siyah saçları bir toz tabakasıyla kaplıydı ve yanağında kan lekeleri vardı. Bunun Rodrigo'nun değil, başka bir adamın kanı olduğunu fark etti.

Ingrid, "Ona yardım et" diye fısıldadı. "Sophie'ye yardım et."

Rodrigo başını acıyla salladı ve uzaklara baktı. Ingrid onun yanında yatan bedene yönelmiş bakışlarını takip etti.

Hayattayken Sophie'nin narin ve aydınlık bir güzelliği vardı, ama görünüşteki kırılganlığının altında çelik gibi sertti. Servetlerini ölüm ve yıkımdan yapan adamların engerek yuvalarına yerleştirilmiş ve neredeyse bir yıl boyunca fark edilmemişti. Onları dinlemişti, adamlar rahat rahat yaptıkları anlaşmalardan, yok ettikleri rakiplerinden söz ederken o hep dinlemişti. Hiçbiri içki servisi yapması ve yatlarını güzelleştirmesi için işe aldıkları o zararsız ve silik kızın kendilerini yıkacak Truva atı olduğunu hayal edemezdi. Başı derde giren Sophie, elinde suç örgütüne ait bilgilerle teşkilata ilk yaklaştığında Ingrid bile kuşku duymuştu. Arka planda sessiz sessiz dolanırken topladığı çarpıcı bilgilerden kuşkulanmıştı. Suç örgütüne göre Sophie de güçlü adamların yö-rüngesinde bulunabilecek bir sürü güzel yüzden biriydi. Ama diğerlerinin aksine Sophie dikkat ediyor ve not alıyordu. Zamanla

büyüyen bir dehşet içinde bu adamların kim olduklarını ve neler yapabileceklerini anlamıştı.

Üzgünüm. Ingrid Sophie'nin cansız bedenine uzandı. *Tanrım, üzgünüm.*

"Ingrid." Rodrigo nazikçe Ingrid'in kolunu çekti. "Burada yapabileceğin bir şey yok. Gel, seni köye götürüyüm."

"Nasıl oldu bu? Nasıl buldular bizi?"

"Bilmiyorum."

"Hiç uyarı almadık. Adamlarımız niçin uyarmadılar bizi?"

Bir sessizlik oldu. Ingrid başını kaldırdı ve Rodrigo'nun acı dolu ifadesini gördü.

"Ne oldu onlara? Simon ile Gordon neredeler?"

Rodrigo başını salladı. "Üzgünüm."

"İkisi de mi?"

"Sonra konuşuruz bu konuyu."

"Söyle lütfen!"

Rodrigo sessizce, "Gerçekten bilmek istiyorsan, gösteririm sana" dedi.

Bunu istememeliydi. Kuru kuru yazılmış bir otopsi raporundaki ayrıntıları okumak ya da ikinci –hatta üçüncü– elden dinlemek bu kanlı gerçeklikle araya mesafe koyabilmeyi çok daha kolaylaştırırdı. Ama şu anda katliam karşısındaydı, bu görüntüler sonsuza dek zihninde kazılı kalacaktı.

Önce Gordon öldürülmüş olmalıydı. Güvenlik kulübesinin dışında, bahçenin kenarındaki bedeninden akan kan toprağa yayılıyordu. Hayatın besin kaynağı bir sonraki yılın çiçeklerini beslemek üzere toprağa dönüyordu. Ölüm aleti hâlâ sol göz çukuruna saplı duruyordu. Küçük bir hançer; paslanmaz çelikten yapılmış, zarif ve etkili bir alet. Hançerin kabzasına kazınmış bir tür sembol vardı: içinde bir nokta olan küçük bir çember. Silahın kendisi gibi, minimalist bir tasarım. İnsaflı, hızlı bir ölümdü – en azından Ingrid böyle olmasını umuyordu. Hançerin ucu, tek bir darbeye göz çukurundan doğru beyne saplamıştı. Gordon uzun süre acı çekmemiş olmalıydı.

Simon için aynı şey söylenemezdi.

O da beklemediği bir anda yakalanmış gibiydi, çünkü muhtemelen kavga sırasında savrulmuş silahı köşede duruyordu. Güvenlik kulübesi katliam kokuyordu; terin ve çaresizliğin kokusu. Duvar, boynunun çevrilip burkulması sırasında parçalanmış şahdamarından fışkırmış kan lekeleriyle doluydu. Ingrid kapının girişinden itibaren bütün odaya kızıl şeritler halinde yayılmış kanları inceledi ve gözünün önünde Simon'ın o kan gölü içinde sürüklenişi canlandı. Simon ekiplerindeki sarışın çocuktı, henüz yirmi sekiz yaşındaydı ve doğup büyüdüğü sıkıcı Teksas kasabasından kurtulmuş olduğu için çok mutluydu. Şimdi bir kutu içinde o kasabaya dönecekti.

Ingrid döndü ve uzaklaştı.

Dışarda, bahçede derin nefesler alarak ciğerlerindeki kötü kokuyu boşalttı. Vadiden gelen sıcak bir esinti, beraberinde yaz sıcağında ısınmış otların ve lavantaların kokusunu getirdi. Ingrid, çakıl taşlarının üzerinde yürüyen Rodrigo'nun ayak seslerinin yaklaştığını duydu.

"Peki bunu yapan adamlar?" diye sordu.

"Bölgeyi güvenlik altına aldık. Hepsi öldü" dedi Rodrigo. "Her şey halloldu."

"Emin misin?"

"Cesetlerini gördün."

Ingrid arkalarında bıraktıkları çiftlik evindeki kanı ve kaosu düşündü. Merdivende ölü yatan iki adamı hatırladı, üçüncüsü mutfakta yere serilmişti. Ve bahçede Ingrid'in tüfek atışlarıyla öldüğü yerde yatan dördüncüsü. Ingrid adamların çiftlik evine doğru hızla gelen siyah SUV'lerini ve tüfeğinin dürbününden baktığında arabanın içinde gördüklerini hatırladı.

"Bir kişi eksik" dedi.

Rodrigo kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne?"

"Evde dört ceset gördüm."

"Evet, hepsi bu kadar."

"Ama SUV'de beş kişi vardı."

"Hayır, hepsini öldürdük. Dört kişilerdi."

"Ve hiçbiri kaçmadı mı?"

"İnan bana, beşinci kişi yoktu."

“Ama yemin edebilirim ki...”

Rodrigo parmaklarını yanaklarında gezdirerek “Ingrid” dedi. “Kapıdaki patlamadan etkilendin. Seni bulduğumda neredeyse bilincini kaybetmiş durumdaydın. Gördüklerini doğru hatırladığından gerçekten emin olabilir misin?”

Ingrid, “Bilmiyorum” diye fısıldadı ve başını tuttu. Patlamanın etkisiyle hâlâ zonkluyordu. Başını ovuşturarak ağrıdan ve başarısızlıktan kurtulmaya çalıştı. “Emin olmam gerek, o kadar. Bunu Gordon’a, Simon’a ve Sophie’ye borçluyum...”

Rodrigo, ona sarıldı. “Gel. Seni otele götüreyim.”

Kendini birdenbire tükenmiş hisseden Ingrid, Rodrigo’ya yaslandı. Bir zamanlar sevgiliydiler, ilişkileri biteli bir yıl olmasına rağmen, Rodrigo’nun bedeni hâlâ tanıdık geliyordu. Birçok açıdan birbirlerine çok yakışıyor gibiydiler, Ingrid’in başının tam da Rodrigo’nun çenesinin altına gelişi, nefes alış tarzları ve ritimleri bile uyumluydu. Ama bütün bunlar, Ingrid Rodrigo’yu gerçekten tanımadan önce doğrudu. Ingrid, kendisinin de Rodrigo’un sayısız fetihlerinden biri olduğunu anlamadan önce. Aralarındaki o güçlü ve parlak ateşin sönmesi ve geride yalnızca küllerinin kalması kaçınılmazdı.

Ingrid, Gordon’un bedenine baktı ve beynine saplanan o bıçakla yok olan onca anıyı düşündü. Bütün o kahkahaları, o hayalleri. Bütün o sevgileri. Usulca “Oğlu daha yeni on iki yaşını bitirdi” dedi. “Geçen gün fotoğrafını göstermişti. Oğlunun doğum gününü kaçırdığı için kendini öyle kötü hissediyordu ki. Ve karısı. Tanrım, Vicky...”

“Şimdi bunları düşünmenin sırası değil.”

Ingrid Rodrigo’ya baktı. “Ne zaman sırası gelecek? Yoksa hiç gelmeyecek mi? Bunu da halının altına süpürüp unutmalı mıyız? Her şeyi unuttuğumuz gibi?”

Rodrigo, Ingrid’in kolunu tuttu. “Dinlenmeye ihtiyacın var.”

“Hayır. Gerçekten ihtiyacım olan şey, eve gitmek.”

“Evet. Sanırım bu iyi bir fikir. Eve uçmalısın. İhtiyacın olduğu kadar dinlen ve kendini hazır hissettiğinde geri gel.” Rodrigo, Ingrid’in yanağını okşadı. Gülümseyerek, “Ama lütfen, çok uzun süre kalma” dedi.

Ingrid, Rodrigo'nun bileğini yakalayıp elini indirdi. "Doğrusu, bir süreliğine eve gitmemi gerektiren bir başka neden daha var" dedi.

"Nedir o?"

Ingrid döndü ve yolun sonundaki güvenli eve baktı. Güvenli olması gereken, ama bir katliam alanına dönüşmüş olan eve. "Orada öleceğimi düşündüm. Ve o zaman yaşamımın amacını fark ettim. *Kimin için yaşamak istediğimi*. Hâlâ şansım varken, bunu ona söylemek istiyorum."

"O mu?" Rodrigo kaşlarını çatı. "Daha önce bahsettiğin o analistten söz ediyor olamazsın?"

"Tam da ondan söz ediyorum."

"Gerçekten eve, o – o masa başı operatörüne mi?"

"O masa başı operatörü beni seviyor." Ingrid, *Senin hiç sevemeyeceğin gibi*, diye düşündü.

"Peki bu yeterli mi?"

"Sevgi mi?" Ingrid, Rodrigo'ya baktı ve hüzünlü bir gülüşle, "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Seninle benim aramda özel bir şey olduğunu anlıyorum."

"Ve bu şey ne kadar sürer?"

"Yeterince uzun." Rodrigo Ingrid'in başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Kabul et, Ingrid. Beni özleyeceksin, özlemeyecek misin? Ondan sıkılman ne kadar zaman alacak? Belki bu yıl ya da önümüzdeki yıl değil ama sonunda sıkılacaksın. Bizim dünyamıza ilişkin hiçbir fikri yok onun. Bütün günü masa başında geçiriyor ve her akşam eve dönüyor. Ne için? Yemek yemek ve film seyretmek için mi?"

"Bu bana oldukça cazip görünmeye başladı."

"Cazip gelen ne biliyor musun?" Ingrid'i kendisine doğru çekti, o kadar yakındı ki bedenleri birbirine yaslanmıştı. "Bir otel odası. Bir bardak şampanya..."

Ingrid bir adım geri attı. "Raporumu bu akşam yazarım, yarın masanın üzerinde olur. Sonra da transfer başvurusu yapacağım." Son bir kez daha Gordon'a baktı. Zavallı Gordon'un yaşlanmaya fırsatı olmayacaktı, ama onun bu fırsatı vardı. Ve yalnız yaşlanmak istemiyordu.

“Hoşça kal, Rodrigo. Sana düğün davetiyesi yollarım.” Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Rodrigo, “Gelmem düğününe!” diye bağırdı.

“Keyfin bilir.”

“Trajedi seyretmekten nefret ederim!”

“Trajedi değil.” Ingrid durakladı, arkasına dönüp Rodrigo’ya baktı. “Mutlu son.”

“Emin misin bundan?”

Ingrid cevap vermedi. Bilmiyordu.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Rusya'dan iltica eden dünyaca ünlü bir bulaşıcı hastalık uzmanı, Purity kasabasında düzenlenen küresel ilişkiler konferansı sırasında gizemli bir şekilde hayatını kaybedince Martini Kulübü üyelerinin sahil kasabasındaki sakin emekli hayatı bir kez daha hareketlenir. Konferans otelinde çalışan bir garsonun öldürülmesi ise Ingrid Slocum'a otuz yıl önce neredeyse canına mal olan başarısız bir görevi hatırlatır.

Gerçeği ortaya çıkarmaya karar veren Ingrid, yıllar önce felaketle sonuçlanan operasyonda birlikte görev yaptığı eski CIA ajanı, karizmatik meslektaşı Rodrigo tarafından yeniden oyuna çekilir. Eski casuslar grubu, arkadaşları Ingrid'in peşinden gider. Ancak gizli bir suikastçılar ağı, onları durdurmak için harekete geçmiştir. *Casuslar Sahili* ve *Yazlıkçılar* romanlarından tanıdığımız Martini Kulübü üyeleri hayatta kalabilmek için bir kez daha eski becerilerine güvenmek zorunda kalırlar. Çünkü intikam ve aldatmacanın hüküm sürdüğü bu oyunda geçmiş asla ölmez, yalnızca gölgelere çekilip fırsat kollar...

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç*, *Ateşin Şarkısı*, *Casuslar Sahili*, *Yazlıkçılar* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Ayşegül Cebenoyan

